

BEFORE MEMORY ARRIVES



FERDINANDO FREGA

MIELŐTT MEGÉRKEZIK AZ EMLÉKEZET

The Art of Attraction · 08

Amikor egy gyermek megszületik, az első, amit mindenki néz, a szeme.

Ráhajolunk a bölcsőre, közelebb hajolunk, egy színt keresünk.

Az anyjái lesz?

Az apjái lesz?

Aztán jön egy orvos vagy egy ápolónő, és kimondja azt, amit senki sem akar hallani: hogy a szín még nem létezik. Hogy kezdetben szinte mindenkinél ugyanolyan. Egy szürke, egy fakó kék, annak a színe, aki még semmit sem látott.

Mert így van.

Az élet kezdetén a tekintet egyetemes.

Üres.

És hónapokig tart, mire megtelik.

Az írisz lassan dolgozik. Lerak egy kis barnát, egy kis zöldet, egy kis feketét. Mintha a test arra várna, hogy megértse, melyik világot kell majd néznie, mielőtt eldönti, milyen szemmel nézze.

Mindig is úgy gondoltam, hogy később sincs ez nagyon másképp.

Továbbra is ezzel az üres tekintettel születünk.

És a hátralévő időnket azzal töltjük, hogy megtöltsük.

Minden tapasztalat nyomot hagy.

Minden öröm hozzáad egy árnyalatot.

Minden fájdalom egy másikat.

És így, anélkül hogy észrevennénk, a szem már nem csak a test része, hanem archívummá válik.

Néma emlékezetté.

Aztán eljön a pillanat, amikor ráébredünk egy egyszerű és kegyetlen igazságra: az embereket gyakran csak akkor látjuk igazán, amikor már nem nézhetünk rájuk.

És ekkor visz vissza minket az emlékezet.

Egy kimondatlanul maradt mondathoz.

Egy elhalasztott telefonhíváshoz.

Egy látogatáshoz, amelyet megtehattünk volna.

Egy öleléshez, amelyet magától értetődőnek vettünk.

Nem, nem ment el az eszem.

„Légy még egy kicsit türelmes, olvasó, és kövesd a gondolatmenetemet.”

Hányszor gondolunk azokra, akik elmentek, és azokra a dolgokra, amelyeket szerettünk volna elmondani vagy megtenni?

Mindenkivel megtörtént már.

És meg fog történni újra.

Ha ma beszélhetnék valakivel, aki már nincs itt, az apámat, az anyámat, a nagyszüleimet, a nővéremet, egy közeli barátot választanám.

És mindig ugyanúgy kezdeném.

Azt mondanám:

„Bocsáss meg, ha nem adtam neked annyi időt, amennyit megérdemeltél.

Bocsáss meg, ha folyton a sürgős ügyeim, a céljaim, a hétköznapi önzésem után futottam, anélkül hogy megértettem volna, hogy egy nap én is ugyanazon az úton járok majd, mint te.”

Aztán a gondolat még messzebbre utazik.

Átszeli az évszázadokat.

Szeretnék találkozni Jézussal, nem azért, hogy kérdéseket tegyek fel neki, hanem csak hogy meghallgassam.

Szeretnék találkozni Galileo Galileivel, Einsteinnel, Machiavellivel, Michelangelóval, Dante Alighierivel, Pietrelcinai Szent Pio atyával, Kiplinggel, John Fitzgerald Kennedyyel – meg a lenti zöldséggel, a borozó tulajdonosával együtt.

Aztán, szinte mintha megbűvöltek volna, a világ összes nőjét szeretném meghallgatni.

Különbség nélkül.

Mert mindegyikük valami mást mesélne.

Egy másik nézőpontot.

Egy másik történetet.

Egy másik igazságot.

És mégis, két lábbal szilárdan visszatérve a földre, eljutok egy párhuzamhoz, amely szépnek tűnik nekem.

Ha mindazt, amit alkotunk, mindazt, amiről azt hisszük, hogy értéke van, mindazt, ami hagyhatna valamit másoknak, nem osztjuk meg időben az emberekkel, akkor mindig ugyanaz történik.

Eljön a nap, amikor valaki azt mondja:

„Milyen kár. Szerettem volna megismerni.”

„Milyen kár. Szerettem volna meghallgatni.”

„Milyen kár. Szerettem volna tudni, mit gondolt.”

De a felelősség azért, ami láthatatlan marad, soha nem csak azé, aki alkot.

Gyakran azoké, akik nem mutatják meg időben – és itt, mint mindig, a nők a mesterek: ők tudják, hogyan legyenek láthatók.

És azoké, akik eldöntik, mi látható: a weben. Ha a Google nem ad neked láthatóságot, senki sem olvas – hacsak nem fizetsz.

Azoké, akik nem engedik, hogy az emberek észrevegyék, mi történik a szemük láttára.

Mert az emlékezet szinte mindig utólag érkezik.

A tekintet viszont, ha szerencsénk van, időben érkezik.

Ferdinando